

Det bruna huset

Det är sommarlov. Jag sitter just nu i bilen på väg till det nya torpet mamma och pappa har köpt. I bilen är det tyst, det enda som hörs är ljudet av motorn. Till slut stannar bilen utanför ett vitt torp.

Vi går ut ur bilen och sedan går vi mot huset. Ute är det varmt och mitt bruna hår har fastnat på min rygg. Håret är uppsatt i en låg tofs. Mammans långa bruna hår fladdrar i den ljumma vinden. När vi öppnar den gamla dörren möts vi av en förvånansvärt fin insida av huset. Jag går med snabba steg upp för den långa vita trappan.

- Du får välja rum först Olivia, ropar mamma nerifrån köket.

Jag väljer ett stort rum med utsikt över en mörk skog. Sedan slänger jag på mig ett par shorts och ett linne och springer ner för trappan och ut från huset.

- Vart ska du? frågar mamma när jag springer förbi.

- Ska bara ut i skogen och utforska lite, säger jag tillbaka.

Jag går ut till skogen där det är helt mörkt och tyst. Jag går längre och längre in bland och till slut ser jag en röd liten stuga.

- Hej! säger plötsligt en mansröst.

Jag hoppar till, vänder mig om och ser en ganska gammal gubbe med grått hår. Han frågar vart jag ska och jag säger att jag ska kolla runt i skogen.

- Är du en utav dom som har flyttat in i det nya huset där borta? frågar han.

- Ja, säger jag kort.

Jag går vidare. Bakom mig hör jag hur han skriker att jag inte ska gå för långt och om jag hör någon skrika ska jag komma till honom direkt. Egentligen bryr jag mig inte särskilt mycket. Jag går bara vidare längre och längre in i den mörka, täta skogen.

Jag skymtar ett stort brunt hus och går närmare. Precis utanför ser jag barn. Dom är smutsiga och har trasiga kläder.

- Hej, säger jag till en liten flicka.

Hon svarar inte, bara kollar på mig. Efter ett tag säger hon:

- Du måste gå nu, snart kommer han tillbaka!

- Vem? frågar jag.

- Nu! viskar hon högt.

Jag gör som hon säger och börjar gå tillbaka till huset. På vägen ser jag den där röda stugan.

- Hörde du dom? säger mannen.

- Vilka? svarar jag.

- Barnen, svarar han och jag undrar vad han menar.

- Kom, följ med mig in så ska jag berätta, säger han tyst.

Vi går in i stugan, det är ganska gammalt. Han slår på den bruna vattenkokare och öppnar en liten burk med lila blommor på.

- Varsågod, jag heter Gunnar, säger han.

- Tack, och jag heter Olivia, svarar jag.

Jag tar en kaka ut burken, dom är jättegoda, det är chokladkakor. Han förklarar om huset medan jag äter kakor och dricker te.

- Tidigare idag sa jag att du skulle berätta om du hörde barn skrika, imorgon den sjunde augusti, kommer allt hända på riktigt igen. Alla stackars små flickor kommer vara med om samma sak igen, säger han tyst.

- Vadå för sak? avbryter jag.

- Jo, 1742 så var det en man, Patrik, som samlade ihop barn till just det där huset och gjorde experiment på flickorna. Men han är inte nöjd, han vill ha fler barn som du.

När jag går hem tänker jag på det han hade sagt, jag är rädd.

Nästa dag går jag tillbaka till Gunnar och flickan. Han står utanför sitt hus och vattnar blommor.

- Hej, säger jag.

- Hej, vart ska du? frågar Gunnar.

- Jag undrar om du kan följa med mig till det bruna huset? säger jag.

- Okej, men lova mig att vi inte går för nära!

Vi går igenom den täta mörka skogen, mitt bruna hår fladdrar i vinden. När vi kommer fram sitter den lilla flickan och gråter. Hennes blåa ögon är helt blöta.

- Snälla hjälp mig Olivia! snyftar flickan.

- Det där är Felicia, säger Gunnar.

- Men vad ska jag hjälpa henne med? frågar jag.

- Du vet det jag sa igår om Patrik, hon är en av flickorna och det är idag det händer, viskar Gunnar till mig.

Vi går närmare Felicia.

- Gå in, han är inte här nu, säger Felicia tyst.

Jag går in i huset men Gunnar stannar kvar utanför. Väl där inne möts jag av en kall kylig luft. Det knarrar i golvet, gardinerna är helt trasiga. Jag går längre in. Tillslut kommer jag till ett stort kök. Mitt hår reser sig upp och jag tappar andan när jag helt plötsligt ser någon. En lång man med grått hår och helt svarta, tomma ögon.

- Välkommen till mitt fina hus där jag hjälper barn att bli friska, säger han med mörk röst.

- Följ med mig upp, fortsätter han och jag följer med för jag känner mig helt förtrollad.

När vi är uppe på övervåningen ser jag en lång sal. Jag följer med honom till ett av rummen, där får jag ett glas saft. Eller ja, han tvingar mig dricka saften. Jag känner

mig yr, varför gick jag in? Gunnar varnade ju mig. Vart är jag? Har jag somnat?
undrar jag.

Det enda jag vet är att jag ligger fastspänd i en säng. Mina händer är bleka och gör ont, jag kollar mig omkring och ser att alla andra flickor också sitter fast. Nu får jag syn på Felicia som plötsligt är där inne. Jag måste rädda henne tänker jag, det kan inte fortsätta så här, dom måste få ro. Jag försöker ta mig loss men jag sitter fast. Efter en lång stund kommer jag loss, det gör så sjukt ont i mina händer. De är helt röda och jag kan knappt röra dom men det är inte direkt det viktigaste. Jag tar loss alla dom andra flickorna och springer. Ner för den långa trappan ur genom dörren. Men var är Gunnar! undrar jag. Jag springer till Gunnars hus och knackar på. När ingen öppnar slänger jag upp dörren och rusar in i huset men han är inte där.

- Hjälp!

Vem är det? Jag hör skriket igen. Jag springer snabbt mot ljudet. Där långt in i skogen vid en sjö sitter han bunden. Jag tar loss honom.

- Vad har hänt, frågar jag.

- Patrik upptäckte mig, svarar han.

Vi går långsamt tillbaka till Gunnars stuga. När vi kom fram fortsätter jag hem.

Till kvällsmat äter vi spagetti med köttfärssås. När jag är klar går jag upp och borstar tänderna. Direkt när jag lägger mig i sängen somnar jag. Jag vaknar av en konstig närvaro i rummet, det är någon här! Jag tänder sänglampan och det jag ser i dörröppningen får mig att frysa till is